

No és el meu problema

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

A l'Alba de seguida li va caure bé la Sara. No parlava gaire, amb prou feines aixecava la vista del terra, però semblava simpàtica i al capdavall, era normal que se sentís una mica avergonyida el primer dia d'escola. La Sara era nova, acabava d'arribar a la ciutat i s'afegia a mig curs.

—Uhhhh!!!—es va sentir a la fila del darrera quan la Sara va entrar per primer cop a l'aula. I tot d'una, tothom va entendre que la Xesca, una noia alta i forta que havia repetit un parell de vegades, no li posaria gens fàcil a “la nova”.

De fet, aquest és el sobrenom que li van posar, amb múltiples variacions com “la mona”, “la nyonya”, “la tova” i ja a principis del tercer trimestre va passar a dir-se directament “la tonta”.

Però a l'Alba mai li havia semblat tonta aquella nena de cabell ros i les galtes sempre enceses. Més aviat li semblava tímida i una mica esporuguida, però també s'esforçava a caure bé als companys de classe. El primer cop que ho va intentar, va ser el dia del seu aniversari. Encara no feia ni una setmana que havia arribat, que es va presentar amb un bonic pastís que va compartir amb tothom.

—Gràcies—va dir-li l'Alba somrient. Però immediatament la Xesca va escopir el seu tros a terra dient que sabia a barreja de vòmit i fems.

Després d'allò, ningú va gosar tornar a empassar-se'n un tros, i la gent va anar desfilant sense ni tant sols felicitar a la Sara que contemplava l'escena a punt de plorar. L'endemà, "la nova" no va presentar-se a classe i la Xesca va assaborir el seu triomf aprofitant per pintar algunes imatges desagradables a la seva taula. Un parell de nois s'hi van afegir, i fins i tot l'Alba es va oferir a deixar el seu retolador quan la tinta del bolígraf de la Xesca es va acabar. Que malament es sentiria quan ho veiés.

—Es pot saber on has deixat el retolador vermell que em vas agafar l'altre dia? —va rondinar el pare palplantat a la porta del bany, mentre l'Alba s'assecava el cabell en unes ondes que en teoria li havien de quedar espectaculars. Però l'Alba no va saber què contestar. Sabia que el seu pare, que era dibuixant, apreciava molt el seu material de treball, però era incapaç de demanar a la Xesca que li tornés.

—Doncs te'l descompto de la setmanada. —Va protestar el pare.

Però a l'Alba tant li era. En el fons perdre alguns calerons era millor que enfrontar-se a la Xesca, i per res del món hauria volgut que li agafés mania i la tractés com a la Sara.

Aquella tarda era dissabte i tota la família va anar al cine. De fet tota la família tampoc eren gaires, però el germà de l'Alba es movia tant que la mare deia que contava per cinc. Tenia cinc anys. No hi havia gaire gent a la cua, però tot d'una l'Alba va veure la Sara comprant entrades amb el seu pare. De sobte la noia es va tensar i va dir que ja no li venia de gust anar a veure la pel·lícula.

—I ara a què ve això?—Va preguntar la mare de l'Alba sorpresa. Però sense que la seva filla respongués, la mare va fer servir aquell sisè, setè o vuitè sentit que només tenen les mares i de seguida va comprendre que alguna cosa passava.

—Aquella és la nena nova? —Va preguntar.

—Si—va respondre l'Alba seca.

—Deies que era simpàtica.

—Doncs no ho és.—Es va defensar l'Alba.

—Ah, no? I per què? Com és?

I tot d'una l'Alba es va adonar que no en tenia ni idea de com era aquella noia. Mai li havia parlat, escoltat, i no sabia ni què li agradava ni què sentia. Bé, de fet sí que s'ho podia imaginar el que sentia. Devia sentir-se molt sola, perquè ningú s'acostava mai a ella.

De sobte uns crits la van distreure i l'Alba va constatar que eren del seu germà que exigia la seva dosi de pantalla i crispates. Si volia aturar-lo no li quedava més remei que entrar al cine, però ho va fer sense ni tant sols va dirigir la mirada a la Sara que sí li va somriure quan la va veure.

Al vespre, l'Alba se sentia incòmode. Fins aleshores no s'havia imaginat mai com devia sentir-se aquella noia, però ara no s'ho podia treure del cap.

—I què vols que hi faci?—va queixar-se a la mare, quan aquesta li va dir que potser podia mirar d'ajudar-la.

—És la Xesca qui l'empenya, jo no li he fet mai res. No és el meu problema.

Però aleshores la mare li va explicar una història que sovint li contava de petita.

—Recordes el conte del ratolí?

—El que va veure com el granger arribava a casa amb una ratera?

—Exacte. L'animal, espantat, va demanar ajuda als altres animals de la granja. Va suplicar a la gallina, al porc i a la vaca, però ningú es va amoïnar per la ratera. Quin perill representava per ells? Cap ni un. No era el seu problema. Però aquella nit, una serp verinosa va quedar atrapada a la ratera, i quan la dona del granger va intentar alliberar-la, l'animal va mossegar-li la cama. La pobra dona es va posar malalta i el granger va haver de matar la gallina per fer un caldo i cuidar-la. Malauradament la dona va empitjorar i la família va venir a visitar-la. El granger va matar aleshores el porc per alimentar cosins i germans, però la pobra dona no se'n va sortir i el seu marit va haver de vendre la vaca per poder pagar el funeral.

—Tots van sortir perdent—Va dir fluixet l'Alba.

—Exacte —Va dir la mare—No ignoris mai els problemes dels altres, pensant que no són el teu problema. Ves a saber si algun dia aquell mateix problema serà el teu.

Aquella nit l'Alba va dormir amb un son inquiet. No sabia què havia de fer, però sí sabia que les coses no podien continuar d'aquella manera. Era impossible que la Sara se'n sortís tota sola, així que l'endemà, quan la professora de gimnàstica va demanar que es possessin per parelles, l'Alba va fer el cor fort i va apropar-se a la Sara.

—Puc anar amb tu?—Li va preguntar.

No cal dir que la Sara va acceptar encantada. I tampoc cal explicar la mala cara que va fer la Xesca quan ho va veure.

—Si vas amb "la tonta", se t'encomanarà la tonteria—Va deixar anar la repetidora.

Però l'Alba no va dir res. Senzillament la va mirar i li va recordar que encara li devia un retolador. Tota la classe es va quedar astorada amb aquella resposta. També la Xesca, que no va saber què dir. Per un instant es va fer un silenci i sorprenentment algú el va aprofitar per recordar-li a la noia que també li devia una goma. Un altre es va animar i li va demanar uns apunts antics, algú va insistir en que li devia un llibre, un va dir que un jersei, un altre un compàs, algú va fer memòria d'uns clips, i fins i tot algú es queixava que li havia pres uns xiclets. A poc a poc tothom es va anar atrevint a fer front a aquella noia que fins aleshores semblava inaccessible. Però la Xesca no els va mossegar, empentar o estabornir com s'imaginaven. Senzillament va sentir-se sola, tant sola com havia fet sentir a la Sara durant tant de temps.

—Demà us ho porto. —Els va dir.

I obeint al toc de xiulet de la professora de gimnàstica tothom va començar a córrer. La Sara contenta de tenir per fi una amiga, i l'Alba convençuda que havia acabat amb aquella ratera, que ves a saber si algun cop, l'hauria pogut atrapar.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

